

ХРИСТИАНСКИ СВѢТЪ

< Унв. 951/отд. XIV, 197 >

МѢСЕЧНО ИЛЮСТРОВАНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

ГОД. XVII

ЯНУАРИ, 1908 Г.

БРЮЙ 1.

Новата година,

Почнете новата година съ Христа. Нищо не е добръ почнато, което Го изоставя. Той е алфа и омега, първи и последни. Той е водителят и задната стража. Той е началникът и свършителът на нашата въра. Безъ Него нищо не можемъ да сторимъ. Той е пжтьтъ, истината и животътъ. Той е видѣлната на свѣта. Ако ходимъ съ Него, ще имаме видѣлната на живота отъ начало до край. Никакви сѣнки въма да се издигатъ прѣзъ цѣлото ни пжтешествие, прѣзъ които сѣнки да не могатъ да проникватъ лжчтъ отъ Слънцето на правдата.

Слѣдъ туй не дѣйте гледа на видѣмото, но на невидимото. Християнинътъ ходи съ въра а не съ виждане. Гледайки на невидимото, нашата работа прѣзъ годината ще бѣде свещена. Работата на земледѣлца, или на механика, или на мѣтача е тѣй свещена, както работата на свещенослужителя, защото Богъ съдѣйствува съ всѣкого, които работи за Него. Той е билъ съ великия откривателъ, Колумба, и съ великия изобрѣтателъ, Фултона, и съ великия поетъ, Милтона; ала Той е и съ всѣки работникъ, колкото скромна и да е работата му. Той издѣйствува въ насъ, съ насъ и чрѣзъ насъ невидими резултати, по-високи и по-ве-

лики отколкото може да схване мисълта. Изъ работата на всѣки работникъ излизатъ мистични хорди, съединяващи това, що той върши съ най-далечни земни кжтове, и тѣ ще продължаватъ да трептятъ до края на врѣмето. Нищо не е маловажно, и което ни се вижда най-маловажно, може да е най-велико.

Никой да не мисли високо за себе си, защото той не е единичната личност на свѣта. Много хора ставатъ нещастни отъ чрѣзмѣрно себеуважение. Празна е годината, която не имъ принася нищо. Изгубенъ е денътъ, който не удовлетвори прищевкитъ имъ. Свѣтътъ не се върти около нѣкого отъ насъ, и най-сигуренъ пжтъ къмъ разочарование е да считаме себе си центъръ на свѣта. Възприемете по-широкъ възгледъ. Мислете за други, ей, за всячки други. Царството на нашия Богъ е много голѣмо. Той го управлява всичкото, а не само единъ малтъкъ кжтъ отъ него. Размислете, що Той върши, и не се занимавайте съ дребнавости.

Помнете, че е по-блажено да дава човѣкъ отколкото да получава. Това е урокътъ, що хората бавно научаватъ. Дори и християни го напиратъ често много високо. Ала за да има човѣкъ честита нова година и честитъ животъ, този урокъ

трѣба да се научи. Едно нѣщо, за което сме ние тукъ, е да научимъ този урокъ. Да слугуваме е по-добрѣ отколкото да ни слугуватъ. Да правимъ други щастливи е по-добрѣ, отколкото да се опитваме да правимъ себе си щастливи. Косвениятъ път е единичниятъ път, що води къмъ тази цѣль. Който иска да бѣде щастливъ трѣба да гледа не на своето, но на това, що е на други. Който сподѣля товаритѣ на други, облекчава своя товаръ, а койго не иска да носи товаритѣ на други, ще намѣри, че неговтъ става по-тежъкъ. Може да не сме способни да разберемъ философията на този фактъ, ала това е фактъ. Исусъ е практикувалъ този принципъ и Неговитѣ послѣдователи трѣба да вършатъ същото. Изгубена е годината, която човѣкъ изживява само за себе си.

Научете се да прѣцѣните свѣта. Има смисълъ, въ който ни се казва да мразимъ свѣта, ала не се лѣжете отъ лѣжливо тълкуване думитѣ на священното Писание. Материалниятъ свѣтъ е пълненъ съ хубостъ и наставления и благословения. Той е свѣтъ отъ цвѣта и дървета и рѣки и езера и моря и слънцесияние. Култивирайте чувството на хубостъ. Научете се да виждате всичко, що има въ едно цвѣте и ще бѣдете избавени отъ обшемѣстни нѣща. Отъ това, що Богъ е създалъ, нищо не е просто. Всѣко цвѣте, всѣки стъркъ трѣва и всѣка росна капка е чудесна. Нѣма нужда да обиколи човѣкъ половината свѣтъ, за да намѣри нѣщо достойно за свое изучаване и удивление. Има достатъчно въ всѣки клонъ надъ главата му и въ всѣка трѣвица подъ нозѣтъ му да достави работа за негова умъ, да даде полетъ на неговото въображение и да изпълни душата му съ чудесна услада.

Имайте прѣдъ видъ християнската идея за скърбъ и загуба. Не е възможно да изкара човѣкъ една година безъ болки безъ скърбъ и безъ разочарование. Ако не знаемъ какъ да гледаме на тѣзи нѣща, може да имаме несчастна година. „Всичко това е противъ мене“, казалъ патриархтъ, когато му обадили синоветѣ му,

че ще трѣба да заведатъ Вениамина съ себѣ си при второто имъ отиване въ Египетъ да купятъ жито. Той не можалъ да види на далечъ. Всичко това изглеждало противно нему, ала не било тъй. Непрѣкъсното благодѣйствиe би било голѣмо нещастие. Облаци и дѣждъ сж тъй полезни за растителността както и слънцесиянието. Ако слънцето грѣшело безпирно прѣзъ цѣлата година, не щѣше да има жътва. Нощта е тъй добра както и денътъ. Скърбта е тъй добра както и радостта. Тъмнината е тъй добра както видѣлнината. Загубата е печалба, а несполуката успѣхъ, когато е осветена отъ прѣбыването на Светия Духъ. „Хвалимъ се и съ скърби.“ „Всичко съдѣйствува за добро на онязи, които любятъ Бога.“

Гледайте на горѣ, не на дотол. Нашата помощ иде отъ хълмоветѣ. Нашето съкровище не е на земята. Който захваща годината съ добро здравие, може да види края на земята прѣди края на годината. Това щѣше да бѣде печаленъ завършекъ, ако очитѣ му бѣха съсредоточени на земното. Ако бѣше съкровището му тукъ, колко скоро трѣба да го изгуби. Исусъ ни е научилъ, гдѣ да устрѣмимъ погледа си. „Да се не смуцава сърцето ви; върватъ въ Бога и въ Мене вървайте. Въ дома на Моя Отецъ много жилища има. Ако не бѣше тъй, щѣхъ да ви кажа. Отивамъ да приготвя мѣсто за васъ; и ако отида и ви приготвя мѣсто, ще дойда пакъ, и ще ви приема при Себе Си, щото дѣто съмъ азъ да бѣдете и вие.“

И тъй оправдани чрѣзъ вѣра, имаме миръ съ Бога, чрѣзъ нашия Господъ Исуса Христа; чрѣзъ когото ние съ вѣрата придобихме и входътъ въ тази благодать съ която стоимъ и се хвалимъ съ надѣждата на Божията слава. И не токо това, но хвалимъ се съ скърбитѣ си, като знаемъ, че скърбта произвежда търпение, а търпението опитностъ, а опитността надѣжда; а надѣждата не посрамѣва (Рим. 5 ; 1-5).

право на дѣлъ въ доставяне нѣщо за домашниѣтѣ удобства: Не забравяйте това. Онова, за което плащаме на други да го вършатъ, ако, сжщото нѣщо се върши отъ дѣцата, трѣба и тѣмъ да се плаща. Така спечелениѣтѣ пари трѣба да се даватъ въ банката въ името на този, който ги е спечелилъ. Бонбони и сладкиши трѣба да се купуватъ отъ родителитѣ сжбота вечеръ и въ празнични дни, защото въ такива дни се намиратъ у дома всички членове на семейството и могатъ да се радватъ заедно на тѣзи изненади.

Ходене въ черква, помагане въ дома, и подобни длѣжности и удовольствия могатъ да се направятъ привлекателни за дѣца. Нѣма нужда отъ принуждение. Но бащи и майки трѣба да почнатъ отъ рано. Тѣ трѣба да говорятъ на дѣцата си за това, та да бждатъ готови да идатъ негдѣ илиад сторятъ нѣщо, ако сж добри. Всекога приемайте, че ходенето ли вършенето е много желателно нѣщо и говорете за него като такова, и едва ли ще има нужда за принуждаване; ала ако е потребно, родителитѣ трѣба и да настояватъ и всекога да рѣшаватъ, макаръ и по възможность да не изглежда че правятъ това.

При все това, бунтъ въ дома е като бунтъ на всекадѣ — лошо нѣщо за домашното управление и трѣба да се потушава.

Родителитѣ трѣба много да внимаватъ съ какви другари се събиратъ дѣцата имъ; сжщо трѣба да бдятъ и за избора на книгитѣ, що тѣ четатъ. Лоши другари развалятъ това, що се е сторило за дѣцата въ дома; лошиѣ книги струватъ нѣщо повече. Едно дѣте свито на единъ столъ, погълнато въ страницитѣ на една книга до самозабрава, добива по-голъма повреда, ако е лоша книгата, отколкото щѣше да добие, ако да играеше на отворено мѣсто съ лошъ другаръ. Силата на добра книга има съответствуваще добро влияние. Но дѣцата трѣба да иматъ другари и книги. Всеко дѣте обича игра; то трѣба да играе и ще играе. Дѣте, което не обича игра е аномално, и трѣба да се накара да играе, догдѣто свикне. Всячки дѣца четатъ. Нѣкои много четатъ — срѣдно една книга въ седмица. Всяка книга е влияние за добро или зло. За всячко това е потребно време, учене и търпение. Бащи и майки не могатъ да избѣгнатъ отговорността за тѣзи нѣща! (Слѣдва).

ХЕВРОНСКАТА ДЖАМИЯ И ГРОБОВЕТЪ НА ПАТРИАРСИТЪ.

По свѣта има още свещени мѣста, не нарушени светилища, праговетѣ, на които никой профанъ не може да прѣкраче. Въ числото на тѣзи светини е и Хевронската джамия, която крие като скиния подъ своитѣ островърхи сводове „двойната пещера на полето което гледа къмъ Мамври, споредъ самитѣ думи на книгата Битие, дѣто Авраамъ погребалъ жена си Сара, гдѣто е послѣдвалъ по-послѣ и дѣг стѣбъ него починали и неговитѣ сянове.

„Днесъ“ — писалъ Пиеръ Лотиятъ сво-

ята тѣй трогателна книга *Иерусалимъ* — „днесъ входѣтъ на тази пещера е запрѣтенъ дори и на мусудмани. Колкото за христиани и евреи входѣтъ на самата джамия имъ е запрѣтенъ; тѣ не бяха могли да влѣзатъ въ нея нито съ влияние, нито съ измама, нито съ злато, — и когато прѣди двадесетъ години тази джамия се отворила за Галския принцъ по формална заповѣдь отъ судтана, христианското население безъ малко щѣло да се залови за оружие.

Сега фотографския апаратъ е нару-

шилъ светинята на Хевронската джамия. Единъ отъ онѣзи мусулмани, които най-строгѣо запрѣщаватъ достѣпъ до джамията, влѣзълъ е вжтрѣ, наредилъ е апарата си и е извадилъ клишета, които даватъ възможность на невѣрникѣ да видятъ снимкитѣ на мавзолеитѣ, що ислямътъ тъй набожно е издигналъ надъ гробоветѣ на израилскитѣ патриарси, и които твърдѣ малцана отъ християнскитѣ поклонници сж могли до сега да видятъ.

* * *

Хевронъ, на западъ отъ мъртвото море и около 30 километра на югъ отъ Иерусалимъ, е билъ прѣзъ всячки врѣмена знаменитъ измежду Палестинскитѣ градове, градъ. Споредъ прѣданието той е единакъ отъ най-старитѣ градове на земята. Той си остава почетенъ по знаменитостта на която се радва, по значаителната роль, що е игралъ въ историята на израилския народъ, и по многото спомени, що прѣдизвиква.

Той се е най-първо наричалъ Арба. Но прѣди основанието му старцитѣ, може би разказвали на дѣцата, че въ тази долина Кайнъ убилъ брата си Авела; че Авраамъ живѣлъ тамъ, близо до Мамврийския джбъ; че тамъ той почяналъ, до жена си Сара, въ пещерата Махпела, която купилъ за 400 сребърни сикли отъ Ефрона хетвеца, и че по послѣ, Исаакъ, и Иаковъ съ Лия първата си жена и съ Ревека живѣли тамъ, че тѣлого на Иакова е било прѣнесено тамъ отъ синоветѣ му и коститѣ на самия Иосифъ почивали тамъ ведно съ онѣзи на неговитѣ дѣди.

Исусъ Навинъ обсадилъ Хевронъ, прѣвзелъ го и го прѣдалъ на брата си Халева. Давидъ е билъ провъзгласенъ за царь тамъ и царувалъ седемъ години. Авениръ билъ убитъ тамъ отъ Иоава, Давидова племенникъ; Авесаломъ, когато подигналъ бунтъ противъ баща си, установилъ тамъ главната си квартира. Много по късно, важенъ градъ на Иудейското царство, къмъ края на Вавилонското плѣнение, Хевронъ падналъ подъ властта на идумейцитѣ, отъ които го избавилъ Иуда Макавей.

Слѣдъ много промѣни градътъ е билъ прѣвзетъ отъ мусулманитѣ, и въ паметъ на Авраама, когото тѣ почитатъ, както почитатъ и Мойсея, тѣ го нарекли *Елз Халилз* — Божи приятель — едно отъ самитѣ названия, що Вавилята дава на стария халдейски патриархъ.

Кръстоносцитѣз авокували Хевронъ, когото Годфридъ Бульонски прѣдложилъ на Жерарда Авенски. Слѣдъ обсадата той билъ само развалини, що застроили и въздигнали въ епископско сѣдалище подъ новото име Свети Авраамъ. Франкитѣ издигнали и една църква, която мусулманитѣ, когато прѣвзели за посѣденъ нхтъ града, нарекли: *Месджедъ елз Халилз* — джамията на Божия приятель — .

Тази църква, или тази джамия, се издига тѣкмо отгорѣ надъ пещерата Махпела, гдѣтоп очиватъ патриарситѣ. И това е наравно священо мѣсто за мусулмани, християни и евреи.

Но мусулманитѣ, дѣйствиелнитѣ му притѣжатели, го пазятъ ревниво, фанатично, и Хевронскитѣ жители сж познати по своя неподобенъ фанатизмъ, който отива до тамъ, че ни единъ отъ тѣхъ не би далъ подслонъ на единъ „невѣрникъ“. Никакъвъ *бакшишъ* не би могълъ да отвори портитѣ на джамията на единъ християнинъ или еврей.

Отъ врѣмето на френското владичество, дѣто много трудно и съ голѣма сума пари влизали хора въ гробоветѣ на патриарситѣ, нѣкой си Али Бей — краенъ авантюристъ, който, въ началото на деветнадесетото столѣтие, зригърналъ мухамеданството, до момента когато отровата наказала неговитѣ светотатства, мирно обиколилъ всички ислямски страни, и който въ Испания билъ имперски префектъ подъ кралъ Иосифа — Али Бей билъ първиятъ човѣкъ отъ Западна Европа, който влѣзълъ въ тази джамия.

Точността на описанието, що той направилъ, се е потвърдило отъ тогазъ, отъ посѣщението, що било позволено да направи на священата джамия Гал. Принцъ — сегашниятъ кралъ Едуартъ VII —

въ 1862 г. и послѣ Бютскиятъ маркизъ, въ 1866 г.

Джамията *Елъ Халилз* съдържа цѣла редица гробовъ: богато украсени, но които сж само кенотафи, поставени надъ една свещена подземна гробница на знаменитата пещера Махпела, която съдържа гробоветъ.

Подътъ на двора, образуванъ отъ полировани камъне, водилъ началото си, споредъ единъ арабски авторъ, отъ Соломона.

„Три дървени врати обковани съ сребро се отварятъ въ единъ вестибюлъ, който съдържа гробоветъ на Авраама и Сара, сводни стаи, стѣнитъ на които сж послани съ мряморъ. Саркофазитъ сж покрити съ зелена коприна, великолѣпно обшити съ злато. Али Бей изброилъ седемъ саркофага прострѣилъ единъ връхъ другъ на Авраамова гробъ“.

Джамията е една сграда съ три островърхи кубета дѣто се изявява дѣлото на кръстовосцитъ — *l'opus francigenum*, хубавата френска църква — съ мряморнитъ дѣпежи.

„На дѣсно се вижда Исааковътъ гробъ; налѣво Ребекинтъ, изолирани сградички. *Михрабътъ*, вглѣбнатината направена въ стѣната по посоката на Мека, и прѣдъ който се изправя имамянтъ за молитва, е въ срѣдата, близу до гроба. Въ снимките той се вижда задъ *лембера* (амвона) съ скъпоцѣнно дърво деликатно изрѣзано.

„Отъ къмъ западната страна, при входа, една малка сграда покрива една пещера около 4 метра дълбока, подъ пода на джамията, червеникавата почва на която можалъ да види лордъ Бютъ. Но никой Европеецъ не е можалъ да проникне въ тази пещера, и входътъ изглежда да е запрѣтень и на самитъ мусулмани. Тамъ, споредъ едно непрѣкъснато прѣданне, се намира пещерата Махпела, дѣто Авраамъ погребалъ Сара. Тя е служила като гробница на Авраама, на синоветъ му и на женитъ имъ“.

Чи прахове почиватъ въ този тайнственъ и тъй добръ пазенъ мъртвешки

гробъ? Вениаминъ Тюземски, единъ скитникъ еврейнъ, които обиколилъ свѣта въ дванадесетото столѣтие, твърди да е слѣзълъ въ тъмнитъ мѣста на пещерата. Тя състоела отъ три стаи, разположени на различни етажи. Първитъ двѣ били празни. Въ третата — истинска *светая светихъ*, пѣтникътъ ужъ видѣлъ шесттъ истински гробове. носещи всѣки своя епитафъ изрѣзанъ въ камъка.

Ето вече — вѣщо неимовѣрно — фотографитъ на кенотафитъ, украсени както у васъ въ вѣковетъ на вѣра, обожателитъ на светитъ вѣща. Защо да се не надѣемъ, че ще можемъ единъ денъ да публикуваме клишетата, съ помощта на *магnezия*, на тѣзи шестъ саркофага, съ до сега недешифриранитъ имъ надписи?

(Изъ „L'Illustration“).

„И умрѣ Сарра въ Кирнатъ — Арна; то е Хевронъ въ хаанаиската земя; и дойде Авраамъ да жалѣ Сарра и да я оплаче. И като стана Авраамъ отъ мъртвеца си, говори на синоветъ Хетови и рече „Чужденецъ и пришлецъ съмъ азъ между васъ; дайте ми стегание за гробъ между васъ, за да погребя мъртвеца си отъ прѣдъ очитъ си“. И отговориша синоветъ Хетови Аврааму и рекоха му: „Послушай ни, господине, ти си между насъ князь отъ Бога; погребни мъртвеца си въ избрания отъ гробоветъ си; никой отъ насъ не ще да ти нѣзбрани гроба си за да погребешъ мъртвеца си. Тогазъ стана Авраамъ и поклони се на людетъ на онази земи, на синоветъ Хетови и говори имъ и рече: „Ако ви е угодно да погребя мъртвеца си отпрѣдъ очитъ ви, послушайте и посредствувайте за мене прѣзъ Ефрова, синътъ Сехаровъ“ . . . И Европовата нива, която бѣше въ Мехпелакъ, прѣдъ Мамври и нивата и пещерата, която бѣ въ нея . . . потвърдиша се стегание на Авраама прѣдъ синоветъ Хетови, прѣдъ всичитъ, които влазяха въ вратата на града му. (Бит. 23; 2-9, 17-19).

БОЖИЕТО ДѢЛО ВЪ РАЗНИ СТРАНИ.

А. Титусъ.

МИСИЯТА НА МЕТОДИСКАТА ЕПИСКОПАЛНА ЦЪРКВА ВЪ ЗАПАДНИЯ КИТАЙ.

Тази мисия лѣжи въ провинцията Сечуенъ съ 40 милиона население. Два града отъ тази провинция образуватъ западнитѣ порти на Тибетъ. Една третя отъ всички Тибетци и 12 племена изрвобитни жители, вѣнъ отъ Китайцитѣ, живѣятъ въ тази провинция. Тукъ има оризъ чай, захарна трѣстика, памукъ, каменни въглища, желязо, соль и газъ, която отъ 1600 години е била събирана посредствомъ трѣби и използвана. Въ главния градъ Ченту е било основано Британско консулство въ 1877 г. Въ 1880 г. проповѣдникътъ Ф. Гаучеръ далъ 5000 долара (25000) л. за отваренето на една мисия въ тази провинция. Мисионеръ Д-ръ Хуйлеръ, който бѣ работилъ десетъ години въ Фучауската и Пекинската мисии, билъ пионерътъ въ тази мисия. На 3 й декември 1883 г. Д-ръ Хуйлеръ пристигналъ съ другаря си С. Лушъ въ голѣмия търговски градъ Чункинъ съ 120,000 жители. Прѣзъ пролѣтътъ той прѣдприелъ едно пътуване съ мисионеръ Букананъ въ провинцията Сечуенъ и наелъ къща за живѣне въ Чункинъ. Двамата мисионери биле добръ приети отъ властитѣ и населението. Скоро тѣ построили двѣ нови къщи, тъй като Китайскитѣ къщи се оказали нехигиенични. Тѣ почнали да държатъ събранията въ домоветѣ си, пътували и раздавали брошури.

Прѣзъ февруари 1883 г. мисионеритѣ почнали да държатъ събрания въ издигната специално за тази цѣль черкова. На първото събрание присѣствували 700 души, а черковата можала да побере още 200. Слѣдъ като се разширила малко присѣствували около 300 жени. Това било добро начало. Господжица Хуйлеръ отворила въ октомври 1883 г. дѣвическо училище. Прѣзъ февруари 1884 г. се отворило и мъжко училище. Мисионеръ Д-ръ Хуйлеръ билъ принуденъ по причина на болестъ да се завърне въ Америка. Ф. Гамвелъ дошелъ на негово мѣсто. На м. декември 1883 г. пристигнали въ Чункинъ мисионеръ лѣкарътъ Д-ръ Крусъ и мисионерката Хау; последната отворила приютъ за изхвърлени момичета, а първиятъ почналъ своята лѣкарска работа, отъ която имало въпяюща нужда.

Годината 1885 почнала съ 22 черковни членове и 50 привърженици, 94 Недѣлни училища, 16 сирачета, 64 дневни ученици и ученички, 3 къщи за живѣне и една малка печатница. Построена е била болница на главната улица. На 6 юни, 1885 г. слѣдъ като Д-ръ Крусъ съ жена си и г-нъ Гамвелъ отишли на черкова и г-жа Гамвелъ останала да пази къщата, извѣнжъ се явила една тѣлна отъ 200 души китайци прѣдъ къщата и

изкали да влѣзатъ. Г-жа Гамвелъ се по-старала да успокои тълпата, ала била принудена да отстъпи. Най послѣ тя взела единъ празенъ револверъ, и това обърнало на обѣгъ страхливата тълпа. Ала тѣ се върнали пакъ, нападали на г-жа Гамвелъ, били я жестоко и я злѣ наранили. Като видѣли кръвта отъ раната ѝ, пакъ избѣгали, (който въ Китай нанесе кървава рана нѣкому, наказва се съ обезглавяване). На 1 юли, сѣщата година прѣзъ нощта почнали разорението. Имуществата на всички мисионери и къщата на британския консулъ бѣше разорени. Единъ полицейски помогналъ на мисионеритѣ да прибѣгнатъ въ градския домъ. Тамъ тѣ бѣше принудени да живѣятъ въ лоши стаи. Тѣ не избавили нищо друго освѣнъ дрехитѣ на гърба си. Мисионеритѣ отишли въ Пекинъ. Тѣ сж присѣденили къмъ мисията за сѣверния Китай. Въ май 1887 г. мисионеръ О. Кейди и въ януари 1888 г. Спенсеръ Лушъ пристигнали въ Чункинъ за да подемаатъ пакъ работата. Повечето черковни членове и членове подъ изпитъ останали върни прѣзъ това врѣме. Единъ пътуващъ търговецъ наскоро повѣрвалъ и станалъ колпортеръ (библейски книгопродавецъ). Построена била нова черкова да събира около 400 души и всяката училищна и проповѣдническа работа пакъ трѣгнала напредъ. Мисионери и лѣкари пристигнали и слѣдъ нѣколко години се вращали по здравословни причини.

Въ априлъ, 1891 г. мисионеръ О. Кейди се прѣмѣстилъ въ главния градъ на провинцията Ченту, който е разположенъ на едно гъсто населено поле и има 350,000 жители. Прѣзъ есенъта на 1893 г. пристигналъ въ сѣщия градъ и Д-ръ Канрайтъ и отворилъ лѣкарска мисия. Ченту и Чункинъ образували изходни пунктове за отваряне на нови мѣста за проповѣдане Евангелието. Смѣло обикаляли мисионеритѣ въпрѣки много опасности по вода и по сухо изъ провинцията Сечуенъ. Половината отъ годината тѣ прѣкарвали въ обиколки. Въ 1898 г. Спенсеръ отишелъ въ Сунгнанъ, който градъ е портата за Тибетъ и отъ онова врѣме

всѣка година сж били изпращани молби до мисионеритѣ да отворятъ мисия между тибетцитѣ. Почнало движение противъ стагане позѣтъ на женитѣ. Годишниятъ рапортъ за 1898 г. показва 9 мисионери, 4 мисионерки на Женското Чуждестранно Мисионерско Дружество, 9 проповѣдници китайци, 296 черковни членове, 5 Недѣлни училища и 495 ученици и 3 молебни домове. Мисионеритѣ лѣкари прѣглеждали и цѣрили 11,214 болни въ Ченту, и 20,000 въ Чункинъ, отъ които 700 въ болницата. Въ единъ мѣтежъ билъ убитъ въ Кянгцо фелшерътъ Кятаецъ Тангъ-зя, който се училъ при Д-ръ Картни, за това, че сполучилъ да наеме една къща за лѣкарска мисия. Въ гр. Хочеръ била съборена залата за проповѣдане. Въ Сулингъ нѣколко търговци принудили китаеца помощникъ да подпише тържествено обѣщание да не привежда чужденци въ града, нито да имъ помага да купуватъ или да наематъ къщи за мисионерска цѣлъ, и слѣдъ туй тѣ пушили и пили на негови разноски. По оплакване на мисионеритѣ властитѣ по-искали да се прѣдаде насила зетия подписъ вътрѣ въ два часа. Хиляди въоръжени китайци обикаляли изъ провинцията, и пакостили на работата. Мисионеръ Курпо като пътувалъ съ една ладия билъ нападнатъ отъ китайци и обранъ. Китайцитѣ прѣскали слухове, че мисионеритѣ крадѣли дѣца и отравели кладенцитѣ. Тѣзи слухове ги вѣрвали хората по-скоро отъ Евангелието. Когато избухнало Боксерското въстание въ 1900 г. американскиятъ генераленъ консулъ Гудено повикалъ всички мисионери въ Шангай, понеже не можали да бѣдатъ защитени въ онази западна провинция. Обаче тамъ станали малки смутове, защото вицецарьтъ зель строги мѣрки. Мисионеръ лѣкаръ Д-ръ Холъ останалъ единичкъ чужденецъ на тѣзи и на прилѣжащитѣ провинции въ Чункинъ, надзиравалъ мисийската работа, гледалъ болни и по разни начини служвалъ на тѣзи и на други мисионерски друже-

ства. Китайскитѣ проповѣдници били принудени да напуснатъ мѣстата си, и единъ християнинъ, който като готвачъ заминалъ съ единъ английски офицеръ въ сѣверни Китай, билъ убитъ. При все това годината 1900 показала напредѣкъ въ увеличение на членове, съграждане домове и училища.

На 15 декември 1900 г. трѣгналъ мисионеръ С. Луисъ отъ Шангай за Чункингъ, но прѣтърпѣлъ корабокрушение на рѣката Янгци, и понеже изгубилъ всички свои вѣща и мисийскитѣ пари, билъ принуденъ да се върне пакъ въ Шангай. На 16 февруари, той дошелъ съ жена си пакъ въ Чункингъ, ако и да били изложени на голѣми опасности по пътя. Въ м. априлъ се завърнали всички мисионери и три диаконки въ Западно-китайската провинция. Работата пакъ процвѣтѣла. Хората искали книги и проповѣди. Епископъ Муръ, който посѣтилъ работата въ 1902 г. билъ на всегждѣ сърдечно пріетъ, отъ властитѣ и народа. Когато обаче въ 1902 г. стигнали въ западни Китай поравенитѣ на сѣверъ боксери, поради бѣзпѣдствието на вицецаря, извършени били пакъ убийства и събаряне на мисионерски домове. Въ Таекнуцау вѣрниятъ проповѣдникъ и седемъ китайци християни били убити въ черковното здание, други били наранени, а църквата и 100 къщи на християни били разорени.

Новиятъ вицецарь бържѣ въдворалъ порядѣкъ и тишина. Той заповѣдалъ да се накажатъ строго 400 боксери. Слѣдъ това дошла холерата. Ала работата напредвала въпрѣки тази буря. На Чентуския черковенъ окръгъ имало прѣзъ 1902 г. 16 проповѣднически мѣста и числото на черковнитѣ членове възлѣзло на 598. Успѣшна година била и 1903 г. Черковнитѣ окръзи се увеличили отъ 11 на 22, проповѣдниците отъ 20 на 46, числото на членоветѣ отъ 1252 на 1607. Построена била хубава болница въ Чункингъ, една пристройка отъ която е служила за женско отдѣление подъ

управлението на Госпожица Д-ръ Едмонсъ. Въ 1905 г. била построена болница съ 150 легла въ Ченту, за която и самъ вицецарьтъ подарилъ 1000 талеа. Последниятъ два пѣти канилъ мисионеритѣ на обѣдъ, нѣщо, което до тогава не било чувано въ Китай.

Годишниятъ рапортъ за 1900 г. показва: 5 черковни окръга съ 35 черковни околии, 10 мисионери, 9 мисионерки отъ Ж. Ч. М. Дружество, 57 проповѣдници китайци, 2729 черк. чл. 3957 привърженици, 28 училища съ 910 ученици, 72 Недѣлни училища съ 2168 ученици, 11 молебни домове и 95 зали за проповѣждане и 8660 лева събрани за подържане евангелското дѣло. Статистиката за 1905 г. за всичката работа на Методистката Епископална Църква въ Китай дава слѣднитѣ цифри: 67 мисионери, 73 мисионерки, 1026 проповѣдници Китайци, 27,357 ученици и 386 молебни домове.

Въ миналата 1907 г. въ Китай работили около 80 мисионерски дружества съ 3832 мисионери, които сѣ придобили 170,000 членове. Какви чудесни успѣхи ще донесатъ въ Китай слѣдующитѣ десетилѣтия съ силния тласѣкъ, що се дава на възпитателното дѣло отъ страна на Китайското правителство?

ШИРОКО МИСИЙСКО ПОЛЕ.

Финландската и Петербургската Мисийска Конференция влючава и работата на Методистката мисия въ руската империя. По странство тази конференция е най-широката отъ всички методистки конференции. Собствена Русия е поголѣма отъ всичкитѣ останали части на Европа. По Сибирската желѣзница пространството отъ изтокъ до западъ може да се измине въ двадесетодневно пътуване — едно разстояние отъ около 6000 английски мили. Отъ южната частъ на

Черното Море до ледовититѣ морета на сѣверния Сибирѣ има около 2,500 английски мили. Русия има около 144 милиона население. Отъ тѣзи около 87 милиона сж руси, 14 милиона мохамедани, 8 милиона поляци, 5 милиона евреи, 3 милиона фини, 2 милиона германци, около единъ милионъ шведи, и останалитѣ раздѣлени между 30 други народности, отъ които повечето сж полуазиатски по характеръ. Въ тази велика империя има милиони души, които никога не сж чули *истинска евангелска* проповѣдь. Русия сега показва знакове на велико интелектуално и религиозно събуждане. Ние вѣрваме, че прѣз идещето десетилѣтие въ Русия ще избухне велико религиозно събуждане, което ще упражни много по-обширно влияние отколкото до сегашнитѣ религиозни движения.

Има вече тридесетъ години, откакъ влѣзълъ въ Финландия първиятъ методистки проповѣдникъ. Финландия се нарича „Земята съ Десетъ Хиледи Езера“ или „Езерата съ Десетъ Хиледи Острови“. Безпристрастни всесвѣтски туристи сж нарекли тази най-картинната страна на сѣверна Европа, и единъ американецъ хубаво е нареклъ „последнята родена отъ морето дъщеря“. Повече отъ работата на методистката мисия до сега е била въ Финландия. Въ Финландската и Петербургска Конференция има 21 проповѣдници, 10 мѣстни проповѣдници, и около 10 станции, дѣто понякога се проповѣдва. Почти всичитѣ проповѣдници въ тази Конференция говорятъ и проповѣдватъ на два и повече езика. Тѣ иматъ истински мисионерски духъ и сж готови да „станатъ всичко за всички“ да могатъ да спасятъ нѣколцина“.

Въ методистката богословска семинария въ Хелсингфорсъ има

деветъ живи младежи, които се подготвятъ за работа въ Финландия и Русия. Има шестъ младежи и една млада дѣвица въ разни методистки учебни заведения въ Европа и Америка, които сж изказали желание да работятъ въ Русия.

Надзирателъ на Финландската и руска Мисия.

Миналия м. септември (1907 г.) Епископъ Бъртъ назначилъ американския проповѣдникъ Благов. Георги Албертъ Саймонсъ надзирателъ на методистката финландска и руска мисия. Ето що казва г-нъ Саймонсъ за пристигането си въ Петербургъ прѣз миналий м. октомври и за работата си въ Русия:

„Въ хубавата заранъ на 10-й октомври, 1907 г. азъ пристигнахъ въ великолѣпната столица на великата руска империя. Първото приятно откритие, що направихъ, бѣше това, че съмъ спечелилъ *тринадесетъ* деня, откакъ тръгнахъ отъ Хелсингфорсъ миналата нощъ. Мѣстото не ми допушта да дамъ подробенъ отчетъ за всичко, що изпитахъ прѣз първитѣ нѣколко седмици, и що още изпитвамъ. Първата ми проповѣдь въ Русия се описва на друго мѣсто. Откакъ съмъ дошелъ на новото си поле за работа, направилъ съмъ единадесетодневна обиколка въ южна Русия, гдѣто присѣствувахъ на годишната конференция на новомолеканитѣ въ Астраханка, голѣмо тѣло усърдни евангелски християни; три седмично посѣщение на нашитѣ шведски и фински черковни събрания въ Финландия; още една обиколка изъ Русия, въ която посѣтихъ нашето методистко общество въ Ковно; слѣдъ туй дойде второто ми пътуване въ Германия, Швейцария и Италия, за въ полза на нашата работа по издаване книги

и разни списания и за добиване кандидати за нашата работа. Прѣзъ първитѣ четири мѣсеца азъ държахъ 80 проповѣди, сказки и рѣчи почти всички съ помощта на прѣводачи.

„Първото Методистко Епископално общество въ Петербургъ се организира и държа първитѣ си служби въ Недѣля, 3 ноември (н. с.); то е поставено подъ грижата на Благогов. Хялмаръ Салми, чието работа се е ограничавала до сега на една черковна околия вънъ отъ града. Той е лингвистъ и проповѣдва свободно и съ голѣма сила на руски, фински и шведски. Ние се нуждаемъ отъ мисийски домъ въ Петербургъ, като удобна главна квартира за Методистката Епископална Църква въ Финландия и Русия. Ние се нуждаемъ отъ религиозни книги на руски, шведски, фински, нѣмски и английски, защото нашата работа е съвсѣмъ космополитска, и нашитѣ проповѣдници сж готови да сѣятъ сѣмето между всички народи. Нуждаемъ се отъ по-удобно мѣсто за нашето богословско училище. То приема постоянно нови студенти. Като бѣхъ на посѣщение при нашето черковно събрание въ Бьорнеборгъ, Финландия, намѣрихъ три млади момчета, които желаятъ да се подготвятъ да работятъ въ Финландия. Имената имъ сж: Тоивъ Раелинъ, Аксели и Аланъ Аармо (братия), чиято възраст е 16, 17 и 18 години респективно. Има и единъ младежъ въ Хандрово, Русия, който е готовъ да постъпи въ Петербургския университетъ, но е рѣшилъ да земе курса на нашата Хелсингфорска семинария. Името му е Иванъ Хису, на 17 годишна възраст, и много добръ говори руски и фински.

„Има добъръ случай за отваряне диаконска работа въ Финлан-

дия и Русия, Сестра Ана Екмундъ отъ Хелсингфорсъ, която се е учила въ диаконскитѣ домове въ Хамбургъ и Франкфуртъ на Майнъ, и Хиле Хитененъ и Ани Ниминенъ, и двѣтъ обучени по гледане болни, първата отъ Виборгъ, а другата отъ Тамерфорсъ, сж готови да служатъ въ нашата църква, помъ отворимъ мѣсто за тѣхъ, било въ Хелсингфорсъ или Петербургъ. Послѣ има гри други млади жени въ Финландия, които искатъ да станатъ диаконки.

„Не мога да не хвала Господа за всичката Негова благодетелностъ и грижа къмъ мене, когато съмъ пътувалъ хиледи километра по сухо и по море, сжщо и за многото добри и спомагателни приятели, съ които съмъ се срѣщалъ измежду свещенослужителитѣ и мирянитѣ въ Европа. „Благослови, душе моя, Господа, и не забравяй всичкитѣ Му благодѣяния“.

Първата проповѣд на надзирателя на финландската мисия въ Русия.

Ето какъ описва самъ надзирателя своята първа проповѣдъ въ Русия.

„Като приехъ настоятелната покана на Благогов. Хелмаръ Салми да проповѣдвамъ на нашето събрание въ Хандрово, село отъ руски фини, около два часа пътъ съ влакъ отъ Петербургъ, нареди се служба сжбота вечеръ, на 12 октомври, третиятъ ми день въ Русия. Събранието се държа въ една къща; стаята се прѣпълни съ повече отъ 150 души, отъ които почти всички стояха прави и жарко слушаха евангелската вѣстъ. Двата малки прозорца бѣха отворени и нѣколко души се събраха и около тѣхъ да слушатъ. Когато свършихъ проповѣдта и токо слѣдъ молит-

вата на братъ Салми, въ стаята влѣзе единъ разяренъ човѣкъ, който въртѣше дълъгъ ножъ и заповеда на всички веднага да напуснатъ къщата. Очевидно той се бѣ напилъ съ водка. Той се опита да дойде до пастиря и до мене, и се бѣ доближилъ нѣколко крачки до насъ, когато братъ Салми ме съвѣтства да скоча прѣзъ прозореца и да избѣгамъ. Уви, прозорчето бѣше много малко и азъ се съмнѣвахъ да ли ще мога да се провря прѣзъ него. Обаче, тласканъ отъ силното чувство на належаща опасностъ, азъ се привихъ надвѣ, колкото можахъ по-бържѣ, втурнахъ се въ египетската тъмнина и за добра честь скочихъ на краката си, подиръ мене изкочи и пастирътъ. Братъ Салми ме заведе скоро въ единъ плѣвникъ наблизу, и тамъ се скрихме нѣколко минути, до като нѣкои отъ приятелитѣ сполучили да отведатъ мятежникътъ.

„Тогавъ ние влѣзохме въ къщата дѣто щѣхме да прѣнощуваме, макаръ че мятежникътъ и нѣкои негови другари и да заплашваха да ни уловятъ. Като нѣмаше полиция въ селото, ние бѣхме немалко безпокойни; ала скоро селскиятъ еметъ ни извѣсти, че наредилъ трима яки мъже да пазятъ нашата квартира, и тѣзи юнаци съ женитѣ си, които бѣха дошли пѣши отъ едно село далечъ около 10 километра да прислужаватъ на службата, сжщо и младата двойка, съ майката на невѣстата, всички останаха въ къщата, дѣто бѣхме ние. Едничкиятъ креватъ въ дома се отстѣпи менъ, братъ Салми спа на два чина, а другитѣ на земята — всичко 11 души въ една стая не повече отъ 18 четвъртити фута безъ отворенъ прозорецъ, отъ страхъ да не ни сполѣти зло отъ размирнитѣ духове!

„Ние напуснахме селото рано на другата заранъ, мислейки, че не ще бжде добръ да сме тамъ, когато щѣше да бжде сжденъ мятежникътъ, който биде наскоро арестуванъ. Ние се молимъ, щото човѣкътъ, който искаше да ни убие, да може да размѣни дългия си ножъ съ „меча на Духа, който е словото Божие“, и вмѣсто да се опива съ водка, да се „изпълни съ Духа“.

Ние се радваме за отварянетъ на евангелска работа отъ Методистката Епископална Църква, въ великата и широка руска империя. Ина работа за всичкитѣ евангелски мисии въ тази пространна империя. Русия влиза въ новъ политически животъ и за възраждането на руския народъ както и на всички народности населяващи руската империя необходимо бѣ да се даде религиозна свобода. Русия сега се радва на религиозна свобода и широко поле се отваря за евангелизаторска работа въ великата славянска империя, която възродена и обновена отъ евангелскитѣ учение, ще играе важна роль въ всѣ-свѣтската история.

Т. П. Уалтеръ.

ЛИЧНА РАБОТА ЗА СПАСЯВАНЕ ЧОВѢЦИ.

Генералъ Бутъ, на седемдесетъ и осма годишна възраст, въ една прощална рѣчь къмъ една дружина свои послѣдователи, казалъ слѣднитѣ думи: „Като гледамъ на бждащето, азъ повече отъ другъ пжтъ уповамъ на старата панагия за намалѣване съсипията, неравенството и тиранията на свѣта; именно, възражда на индивида чрѣзъ Божията сила.“ Възраждането на индивида доставя мотива, задоволява труда, и прѣд-

вижда особена радостъ за всѣка лична работа.

Всѣка работа за личността може да се свърши само, когато казаната личностъ е придобита за Христа. Карлайлъ и Киплингъ поощрявали труда си съ туй мотто надъ работните си писалища: „Иде нощъ, когато никой не може да работи.“ М. Бабкокъ ободрѣвалъ душата си съ моттото: „Стори го сега.“ Тѣзи ободрителни мотта заслужаватъ да станатъ мотта за живота на придобителитѣ на души. Една отъ тайнитѣ за успѣха на покойния Епископъ Хростъ като работникъ се дава въ слѣдните думи: „Прѣдпочитамъ да бъда орждие въ Божиитѣ рѣцѣ за привеждане една душа въ покаяние, отколеото да бъда Наполеонъ.“ Силата за постигане достъпни за Христа резултати зависи отъ абсолютна вѣра въ силата на старата „панацеа.“ И други панагии се прѣдлагатъ. Нѣкои отъ тѣхъ игнориратъ грѣха. Други го отричатъ. Други пакъ заявяватъ, какво цѣрътъ се намира въ собственото образование на човѣка. Христосъ е просто, споредъ тѣхъ, синъ на Иосифа и Мария. Изкусни философии, хитроизмислени теории, блѣскаво аргументирани, излѣвали изъ разни университети въ Западна Европа, поддържани отъ авторитетни имена, размѣсени съ нѣкои отъ неоспоримитѣ истини, чието приемане е извършило чудеса въ сферата на християнската дѣйностъ прѣзъ миналитѣ вѣкове, тайно се стараятъ да изхвърлятъ елемента на специфично свѣрхестественото. Тукъ сж нѣкои отъ теченията, които изстудѣватъ евангелизаторската атмосфера и затр удиѣватъ работитѣ на посветилитѣ се на придобиване души.

Учението за Божиата *иманент-*

ностъ *) — хубаво, утѣшително и истинно, *минусъ* Божиата *трансцендентностъ*, безъ което то е мѣсто за развѣждане всѣкакъвъ видъ *пантеизма*; Христовата божественостъ *минусъ* Христовото божество, поставейки Исуса, Буда, Конфуция и човѣчеството на същата почва; наблѣгането върху Христовия животъ като примѣръ — истинско наблѣгане, ала то не трѣба да изоставя необходимостъта отъ Христовата смъртъ като жертва за нашитѣ грѣхове; учението за Божиата любовъ безъ достатъчна справка съ Божиата светостъ, съ явна тенденция къмъ отхвърленевѣчния пѣкълъ; учението, че спасението е по скоро процесъ на възпитаване естественитѣ елементи на доброта, съ които човѣкъ е надаренъ отъ Създателя си, отколкото даръ чрѣзъ прѣдаване на сърдцето съ вѣра въ Исуса Христа.

И сега да говоримъ по специфично. Вѣкътъ е утруденъ, разочарованъ и гладенъ; той излиза недоволенъ, неизцѣренъ отъ събраното си злато, отъ почеститѣ си, отъ новитѣ си вѣрвания. Той страда отъ сърдцеболъ, отъ носталгия Главитѣ на хората сж натѣпени съ всѣкакъвъ видъ факти, фантазии и невѣжество, а сърцата имъ бавно съхнатъ отъ липса на същпоцѣния дѣждъ на Божиата благодать въ Христа Исуса.

Ние трѣба да излазаеме единъ по единъ и съ личенъ трудъ да ги придобиемъ за Христа. Но трѣба да сполучимъ. Трѣба да земемъ урокъ отъ пътуващия търговецъ. Трѣба да стоимъ при возѣтъ на политическия мжжъ. Трѣба да виждаме индивида. Трѣба да имаме постоянството на

*) (тъ латинската дума *immano* прѣбивамъ. Това е учението, което добрѣ разбрано, означава факта за Божието дѣйствие въ свѣта; ала Богъ е отдѣленъ и стои по-горѣ отъ свѣта, когото Той е създалъ.

агента на застрахователното дружество, който записва имената на възможните клиенти и никога не зачерква име, освѣнъ за смъртъ или за полица. Като рибари трѣба да вземаме вѣдица и съ дебелъ канапъ и примамка и да сѣднемъ и чакаме до като вѣрата и търпението добиятъ наградата си. Повѣстѣта за Елисея и мъртвото момче е нашата проповѣдь върху необходимостта отъ лично съприкосновение. Богъ да даде такава жизненостъ, че всѣкога когато се допремъ до мъртвия свѣтъ на грѣха да послѣдва непосредствено възкрѣсение.

Боя се, че ние се двоумимъ да оставимъ да тече пълния приливъ на нашата духовна личностъ на възпъ въ душеспасителни трудове. Въ немалко случаи проста лѣнностъ и липса на честолубие оставатъ да се изплъзватъ прѣзъ слаби рѣцѣ голѣмитѣ религиозни събуждания и придобиване на много грѣшници за Христа. Едисонъ, заради науката отива до крайности въ себеотрицание то си. Оноре Балзакъ, за слава, работилъ петнадесетъ часа на день въ списване книги и по нѣкога е работилъ по цѣли ноци, прѣзъ цѣла седмица. Тѣзи лица илюстриратъ какви жертви може да прави човѣкъ за лични цѣли. Не можемъ ли тогазъ и ние да изискваме отъ себе си сѣщото нѣщо — „да работимъ и да не се облѣняваме; да бдимъ и се молимъ; за да бждемъ мъдри въ придобиване заблудени души; да излѣземъ по свѣтскитѣ друмища и да убѣдимъ скитника да влѣзе?

Нашата дѣйностъ въ тази посока намира прѣка санкция въ божественото намѣрение. „Не избрахте вие Мене, но Азъ васъ избрахъ да отидете и принесете плодъ и плодътъ ви да прѣбже“. Нѣма тукъ проклинане на безплодни смоковници; нѣма „нищо друго освѣнъ ли-

сти“ въ това постановление, но плодъ, нѣкои тридесетъ, нѣкои шесдесетъ и нѣкои сто. Може да е нѣкой Никодимъ, високомѣренъ, чистъ, влиятеленъ, съ когото ноцно посѣщение и разговоръ става отворена врата къмъ Христовото сърдце, или обѣдъ съ нѣкой Захей, чиито покаяние и въздаване може да оплоти цѣла община къмъ Бога, или група дѣца, чиито сърдца, трогнати отъ Бога, може да се окажатъ ооцарница за християнска благодать и добродѣтель. И дѣйствително въ Христовата мисль, ученичество и плодъ сж били нераздѣлни. „Въ това се прославя Отецъ Ми, да принесете лично плодъ. Тѣй ще бждете Мои ученици“.

Голѣмата частъ на Евангелията е повѣствование за личната работа Исусова. Той даде примѣръ. Той е работилъ цѣлъ день, послѣ се молилъ ноця. Не бѣше ли успѣхътъ Му въ придобиване души, тайната на Неговата радостъ? Когато Той придобилъ нечестивата Самарянка за Бога и светостѣта, ученицитѣ дошли съ едене и Го молили: Учителю, ежъ. Ала Той е билъ възхитенъ отъ радостъ; вълни отъ светото възбуждане Го издигали, тѣй да се каже, и Той отговорилъ: „Азъ имамъ ястие да ямъ, което вие не знаете. Тогазъ, като видѣлъ, какъ народътъ излѣзвалъ изъ градскитѣ врата, Той извикалъ: „Не казвате ли вие, че още четири мѣсеца има, и жътвата иде? Ето казвамъ ви, издигнете очитѣ си и виждте нивята, че сж вече бѣли за жътва.“

Другъ пътъ сжщата дълбока страсть се появила, когато Той погледналъ на града, що Той се бѣше опиталъ да придобие, но не бѣ успѣлъ и въ който градъ гиняли толкова много души, че Той плакалъ надъ него.

И все пакъ колко прѣпятствия

има — явенъ и таенъ грѣхъ; непълно прѣдаване себе си; страхливостъ; духътъ на човѣшки страхъ.

Има и незнаяне на Библията, липсата на довѣрие въ способностъ, въ която лѣжатъ много таланти свързани въ еърпа. Протакане, отлагане писма на призование, дума неизговорена, грѣхътъ на замѣстване епохалното дѣло съ добри намѣрения. Не се схваща, както трѣба, важността на личната работа.

Много малко молитва има въ живота. Какъ може дървото да даде плодъ безъ сокъ? Какъ може да се движи влака безъ пара? Какъ може да се движи тѣло безъ душа? Какъ може една душа незапозната отблизо съ Христа да убѣждава други да слѣдватъ нейниятъ Христосъ?

Какъ да успѣемъ? Трѣба да се отвърнемъ отъ всѣкаквъ грѣхъ, всѣка свѣтовщина, всѣко себелюбие. Не трѣба да дѣйствуваме тъй, както върваме. Трѣба да бъдемъ искрени и да се явяваме прѣдъ хората, както сме прѣдъ Бога. Ние трѣба да сме върна мостра на своята си стока. Свѣтътъ признава истинския животъ. Ние трѣба тъй да живѣемъ, че да иматъ всички дълбоко почитание за нашата върва и изповѣдъ. Това е първиятъ, вториятъ и послѣдниятъ законъ за придобиване човѣци при Христа. Недѣйте се грижи за изтрититѣ мѣста на панталонитѣ си. Ако се протриятъ отъ молитва, тѣ могатъ да се поправятъ. Придържайте се строго о старата паваца. Употрѣбѣвайте я изобилно. Това е чудната ветха повѣстъ за Исуса и Неговата любовъ. Имайте петдесетницата си за да познаете Библията. Запознайте се съ людетѣ си и изучете обществото, въ което живѣите. Колкото по-жестокосърдечно и мъртво изглежда това общество, толкова по-голѣма ще бѣде

побѣдата. Любовта може да стопи това, що би стопило чука и разваляло вѣжитѣ на трионя. Практикувайте духовна хомеопатия. Правете това седемъпѣттивъ седмицата. Дръжте молитвенъ списъкъ на специални лица. Разпространявайте книги, брошури, специални писма до специални хора. Епископъ Винсентъ е внушилъ съставянето на единъ видъ *самосъздаваща се църква*, състояща отъ тѣзи, които работятъ въ горѣуказаната посока. Дръжте се тъй близо при свойтѣ си люде, че да можете да ги придобиете за Христа. Съ своето усърдие и практическа ревностъ, създайте евангелска атмосфера. И недѣйте се чуди, ако Господъ прибавя на църквата, Недѣля слѣдъ Недѣля, онѣзи, които се спасяватъ.

„Праведници усъвършенствуванни“

За християнина този свѣтъ не е милъ толкова за това, що е, колкото за това, що се очаква да стане. Най-добриятъ човѣкъ е прѣди всичко само загатване за какъвъ ще бѣде „праведникътъ“, когато надъ божествената рѣка и всрѣдъ небесна обстановка той се „усъвършенствува“. Вѣрващиятъ вижда въ Авраама, Исака и Якова не развития идеалъ, но недовършеното дѣло, всѣки единъ отъ тѣхъ прилича на онѣзи велики образи на Микелъ Анджело на гроба на Джулияно де Медичи въ Флоренция, които сж откровение въ очертанията си и мистерия въ недовършеността си.

Не ни е позволено въ този животъ да видимъ човѣчеството въ най-добрия му образъ. За тази цѣль потребно е нѣщо по друго отъ това, що дава единъ грѣшенъ свѣтъ. За да видимъ потока въ съвършенството му, трѣба да отидемъ на височинитѣ на Соренто, гдѣто подъ

меката кампанска атмосфера, надъ сини води влатниятъ плодъ поднася на жедния пѣтникъ Хебеня нектаръ.

Най-добриятъ човѣкъ на земята не е толкова чудесенъ за това, щое, колкото за това, що внушава. Въ всѣки земенъ Лутеръ има струя отъ грубостъ, въ всѣки Калвинъ жила отъ аскетизмъ и въ всѣки Милтонъ нѣщо, което напомня за коравата стомана. Вѣрата, за жалостъ, се загрозява отъ суевѣрие и „честно съмнѣние“ и трудно може да се уподоби на дѣтско по-

вѣрение. Консерватизмътъ трудно може да приеме нови истини, и либерализмътъ, въ ревността си за прогресъ, може съ голѣма готовностъ да захвърли нѣкои хубави одежди. Ала иде животътъ, въ който ще се очисти плакътъ, ще се развие неизвѣстната благодать и ще се приведе въ свършенство доброто, що се намира въ всѣко чадѣ Божие. Такъвъ резултатъ, както ни увѣрява вдъхновеното слово, е естественъ резултатъ отъ непосредственото присѣствие Божие.

ЗА ЕПВОРТСКИТЕ

ДРУЖИНИ.

Епископъ Бартъ.

Първата Дружина на Епвортския Съюзъ въ Русуя.

Миналата година на пѣтъ отъ Петербургъ за Берлинъ рѣшихъ да посѣтя Ковно, Русия, около два часа съ влакъ отъ сѣверната германска граница. Всичкиѣ мѣста въ спалния вагонъ бѣха ангажирани, тъй че азъ трѣбаше да се задоволя съ мѣсто отъ втора класа. Въ Ковно пристигнахъ на 4 часа заранята и ходихъ въ три хотела прѣди да си намѣря стая. Най-послѣ намѣрихъ стая, но като си легнахъ да спя, скоро разбрахъ, че креватътъ бѣше вече заетъ отъ мъжители. Азъ поръчахъ чаша кафе за 9 часа, но когато дойде връме, съдържателятъ поиска 50 стотинки за да купи потребното за закуска — 25 стотинки за кафе и 25 ст. за хлѣбъ,

Имаше немалко интересни нѣ-

ща за гледане прѣзъ деня въ този градъ съ 55, 000 жители, състоящи отъ руси, поляци, евреи и германци. Римокатолическата и православна църкви сж силно прѣдставени въ Ковно. Твърдѣ малко разлика има, обаче, между тѣзи двѣ системи върху характера на хората, които ги приематъ. Невѣжество, суевѣрие, нечистота, просия, и солдати навсѣкадѣ. Много отъ сценитѣ ми внушаваха най-лошитѣ части на южна Италия, само че въ Ковно имаше повече солдати и повече тероръ. Видѣхъ да каратъ четирма красиви момци по улицитѣ заобиколени отъ солдати съ байонети. Младиятъ нашъ проповѣдникъ се обърна къмъ мене и ми каза на нѣмски: „И мене ме караха тъй

веднѣжъ“. Кога ще прѣстане туй царуване на терора и тиранията?

Нашата малка църква въ този градъ състои отъ 70 черковни члена, повечето родени въ Русия, но отъ родители германци. Епвортск. дружина брои 30 члена, а Недѣлното училище 90. Работата тукъ се почнала само прѣди шестъ години. Сегашниятъ пастиръ, Благ. Георги Дурдисъ, е работилъ само двѣ години. Той е свършилъ богословскитѣ науки въ нашата богословска семинария въ Франкфуртъ, и тазъ година е билъ приетъ въ Сѣверогерманската Конференция и ржкоположенъ презвитеръ. Той е живъ мисионеръ.

Прѣди много години нѣколко германци сж заселили въ Русия да работятъ въ фабриkitѣ на Ковно и въ други мѣста. По-послѣ единъ отъ младежитѣ на тази дружина емигриралъ въ Америка. Тамъ той се покаелъ въ една отъ нашитѣ църкви. Той се завърналъ да види роднинитѣ и приятелитѣ си, и разбира се, разказалъ имъ за това, що бѣ сторилъ Господъ за душата му. Появило се религиозно събуждане и нѣколцина се обърнали къмъ Господа. Той билъ принуденъ да се върне на работата си въ Америка; ала сѣмето, що бѣ посѣялъ, останало.

Първата мисль на обърнатитѣ била да организиратъ Недѣлно училище за изучаване на Божието слово. Тѣ писали на нашия издателски домъ въ Бременъ за потрѣбнитѣ за Недѣлни училища ржководства, по-послѣ изпратили и молба да имъ се изпрати проповѣдникъ. Рѣшено било пастиръ Рамка, който тогавъ работилъ въ Кенигсбергъ да посѣщава сегизъ тогизъ малкото стадо. Той сторилъ това и организиралъ църквата. Господъ милостиво благословилъ дѣлото, и прѣди двѣ години билъ изпратенъ за проповѣд-

никъ Братъ Дурдисъ. Той сега има черковна околия съ три мѣста за проповѣждане и съ около 300,000 население.

Проповѣдвахъ вечерята и трѣба да изповѣдвамъ, че никога не съмъ виждалъ зала тъй буквално натѣпкана съ слушатели, както бѣше оная зала. Хората слушаха съ голѣмо благоговѣние и съ гладна жаркостъ. въпрѣки голѣмата горѣщина и комаритѣ. Тѣ се нуждаятъ отъ по голѣмо и по-добро мѣсто. Тѣ сж намѣрили мѣсто, което може да се купи за 10, 000 лева, и могатъ да построятъ църква, която да имъ служи много години за 12. 500 лева. Тѣ правятъ всякъ, що могатъ за поддръжане на пастиря си. Тѣ ще посветятъ врѣме и трудъ и пари за новата църква. Кой ще използва привилегията да построи първата Методистка Епископална Църква въ Русия? Двадесетъ и петъ хиледа лева сж достатѣчни за купуване мѣсто и за издигане и мобилизиране църковното здание?

Когато видѣхъ онова събрание отъ интелигентни прѣданны млади люде, азъ извикахъ: „Слава Богу, Методистката Църква е вече въ Русия“, Нѣкои отъ тѣзи младежи, които говорятъ нѣмски и руски сж чули вече Божия зовъ и отговарятъ „Ето ме, проводи ме“.

Подписка

за в. Седмична „Зорница“

Този независимъ вѣстникъ, който отъ началото на 1908 год. влѣзва въ 28-та си годишнина, съдържа разнообразенъ и полезенъ материялъ върху политиката, науката, промишлеността, религията и въобще върху всичко отъ общенароденъ интересъ

Годишна цѣна 4 лева, а за 6 мѣсѣца 2½ л.; за странство 6 лева и 3½ лева, прѣплата.

Порѣчки и пари се пращатъ до Администрацията на „Зорница“ въ Пловдивъ.